

Welcome to Serbia!

Daar zijn we weer, deze keer vanuit Ljubljana! Waar? Ja, daar. In Slovenië. Ik (Renate) heb menigeen de afgelopen weken geprobeerd wijs te maken dat het de hoofdstad van Servië is, maar niemand lette op. Heb zelfs mezelf voor de gek gehouden. Zei vanmorgen tegen de taxichauffeuse: "Serbia looks beautiful", waarop Harold's gezicht in een verwrongen grimas veranderde. Vroeger wilde ik naar de TIO, iets met toerisme. Moest een toelatingstest doen. Gezakt op topografie. Ik snap het nog niet, hoe dan? Achteraf maar goed ook, ben niet in de wieg gelegd om de godganse dag onder toeristen te zijn. Heb al genoeg aan mijn eigen alter ego's.

Hoe dan ook, hier zitten we dan. Prachtig weer en een prachtig hotel.

Vanmorgen fris en fruitig om 5.00u opgestaan en getreind naar Schiphol. Vliegen met Adria Airways, voor ons doen het kleinste vliegtuig (max 80 personen), zelfs geen ruimte voor de handbagage in de cabine, die moest in het ruim. We verlieten Schiphol in de stromende regen en een uur te laat. Richting het oosten werd het weer steeds mooier. Ook de Alpen lagen in de volle zon, mooi om te zien. Rond het middaguur kwamen we aan op een klein en rustig vliegveld waar chauffeuse Jania op ons stond te wachten (lang leve internet, taxi was al geroggeld; 25km lopen is ook niet alles). Ons hotel zit in hartje Ljubljana en de sfeer voelt hier gemoedelijk en dorps. Ach, er wonen hier ook maar 280.000 mensen... Modern hotel en prachtige upgraded kamer, uitkijkend op de binnenplaats. Nadat Harold eerst zijn territorium had afgebakend konden we blootsbeens de stad in. Het centrum wordt doorkruist door een kronkelende rivier, Ljubljanica en de bruggen over deze rivier zijn niet zozeer imposant, maar wel mooi. En wat opvalt, is de netheid in de stad. Schone straten, brede wegen en best veel groen. Heerlijk op een terrasje gezeten, waar Harold koos voor een echt Sloveens gerecht (uhuh), een hamburger. Ik kreeg een salade met eend, peer en een lekker mosterdsausje. Of het Sloveens is, weet ik niet, maar hij was wel heul lekker! Daarna nog even naar de 'drie bruggen'. Kortom, 3 bruggen naast elkaar, nog geen meter ertussen. Errug handig voor eh... ja, daarvoor. Maar wel mooi. Daarna nog een heerlijk schepijsje gehad. Mjammie! 'Helaas' nog beter dan Van der Poel (Hengelooo) - en dat uit mijn mond - of Salute (Zwolle). Harold had behoefte aan zijn schoonheidsslaapje, dus verplicht rusten (hij is toch ook al ruim boven de 50 :o). Nu langzaam voorbereiden op de avond. Er staat een bezoekje aan het kasteel op de heuvel in het midden van de stad gepland, dus bergschoenen aan, wandelstok mee en al jodelend op pad.

Tsjussie!

Dag 1, Dobredan!

Ieder voordeel heb zijn nadeel, als je toch vroeg wakker bent, kun je mooi even weer een ervaring delen. Het kasteel dat we gisteravond bezochten, is vanuit het hotel al te zien. Op 5 minuten afstand van het hotel, volgens de gratis plattegrond. Maar ja, hoe kom je daarboven? Gekleed in onze 'wij-gaan-eten-op-stand' outfit (niks nie wandelschoenen) vragen we bij de receptie hoe we het beste naar het kasteel kunnen komen. "Taxi" is het antwoord. We onderdrukken een minzaam lachje. Nee, wij gaan wandelen. Kun je dat niet zien, ik heb mijn 8cm hoge hakken aan? Natneus!

Oh, wandelen! Gewoon de bordjes volgen en dan kom je bij de kabelbaan. Dat had mijn overste-ik-ben-verkenner zelf ook wel kunnen bedenken! Kaken stijf op elkaar en vriendelijk blijven lachen. Lekker weer even door het centrum gewandeld, langs verschillende podia en terrasjes, er is namelijk een festival. Het weer is heerlijk en mensen zitten buiten. Ook nu valt weer de gemoedelijke sfeer op. Ljubljana is een studentenstad, dus veel jongeren/jongvolwassenen. Leuk, die wegbewijzeringsbordjes, maar ze zijn in het Sloveens. Gelukkig staat er een plaatje van een toren bij, dus wij gaan vast wel goed. Je moet echter eerst een stuk om de heuvel heen lopen voordat je naar boven kunt. En dan gaat het ineens steil omhoog. Als je hier met de fiets naar beneden sjeest, kom je geheid zonder bijtspijkertjes beneden. De temperatuur is nog rond 25 graden en Harold blijft achter, bang om te gaan zweten. Ik loop stevig door. We klimmen en klimmen.... Waar is die kabelbaan nou? Ja, opeens zien we een rails... van het midden van de kabelbaan! Ik roep Harold ter verantwoording, hij zwijgt. Tsja, dan maar gewoon doorlopen. Harold loopt zuchtend en klagend achter me (en ik wrijf hem nog even fijntjes in dat ik meer verwacht van een echte verkenner). Het zweet loopt ons inmiddels over de slapen. Bovenaan bij het kasteel het volgende dilemma: linksom om rechtsom. Harold durft niets te zeggen, hij heeft al een keer grandioos gefaald, dus ik mag beslissen. Rechtsom lijkt de meest logische keuze. Om er na 5 minuten achter te komen dat we linksom hadden moeten gaan.

We moeten nog eens bijna helemaal om het kasteel heen om bij het restaurant aan te komen. Daar nog 'even' een wenteltrap zo'n 20 meter naar boven. Bezweet en buiten adem komen we in het restaurant waar het personeel nog even wijst op het feit dat er ook een lift is. En bedankt he? Maakt niet uit, we zijn er en laten ons eens goed in de watten leggen. Lekker buiten op de weergang (de buitengang tussen twee torens van een kasteel) gezeten, genoten van het uitzicht en heerlijk eten. Af en toe ook nog goede gesprekken gevoerd tussen het geschreeuw van Trumps familieleden door (okay, ze leken niet op hem, maar waren wel net zulke lawaaipegegaaien). De Slovenen zijn overigens trots op het feit dat Melania Trump nu de vrouw van de Amerikaanse president is.

Toen onze oren begonnen te fluiten van al dat gekrakeel van de tafel naast ons (okay, we waren ook klaar met eten), hebben we toch maar de tocht hotelwaarts ingezet. Deze keer wel met de kabelbaan, lekker ontspannen. In het centrum is het nog druk, de terrasjes zijn vol en het is gezellig. Hotelwaarts komen we nog langs een Sloveense Dave Roelvink (zoon van die gele zwembroekmeneer) die een liedje van Adele staat te verkrachten (copyright van deze opmerking ligt bij Harold). Hij deed het in ieder geval met veel gevoel voor drama. Genoeg voor vandaag, wij willen ons mandje in!

Dag 2, Ljubljana by bike

Op de hotelkamer hebben we niets aan te merken, eerder op onze eigen interne klok. Al voor 7.00u zitten we met de oogjes wijd open in bed. We beginnen de dag rustig met een beetje liggen in bed, iPad erbij. We gaan vandaag een begeleide fietstour door Ljubljana doen, dus om 9.00u zitten we aan het zeer goed verzorgde ontbijt. Uiteindelijk moeten we ons toch nog haasten om op tijd op de ontmoetingsplaats te zijn (jawel, 1 minuut lopen vanaf het hotel). We geven elkaar de schuld dat we zo laat waren, maar zoals altijd heb ik gelijk. Onze gids Milo staat ons al op te wachten. Een allerhartelijkste man. We zijn de enige klanten vandaag, dus we kunnen meteen vertrekken. Hij neemt ons mee naar een soort kelder waar hij een paar mooie nieuwe echte Nederlandse Alpina fietsen heeft staan. Hij begint meteen enthousiast te vertellen en houdt vrijwel niet meer op. Wij onderbreken hem alleen om vragen te stellen. We beginnen dichtbij, bij het centrale plein van de stad. Hier staat een standbeeld van een dichter en zijn muse. Zijn muse heeft naakt geposeerd voor dit standbeeld. Kortom, een van de eerste strippers/naaktmodellen in de geschiedenis van Slovenië. Toentertijd werd dit niet geaccepteerd. Er zat voor haar niets anders op dan te vluchten naar Amerika. Volgens Milo heeft daarna ooit iets van haar vernomen. Maar Harold weet het wel, ze is getrouwd met Donald Trump. Steeds weer een paar minuten fietsen, stilstaan, kijken naar de bijzondere architectuur en luisteren naar de verhalen die horen bij de geschiedenis van Slovenië. Wat een mooie stad en wat wordt het de fietser makkelijk gemaakt met allerlei onderdoorgangen en mooie fietspaden. Dat tout Ljubljana op de fietspaden loopt, maakt niet eens uit, de sfeer is relaxt en iedereen gaat netjes aan de kant. De stad heeft heel veel groen te bieden. Milo vergeleek stadspark Tivoli midden in Ljubljana met Central Park in New York. Tivoli is namelijk nog een derde groter dan Central Park. Voor ons gevoel heeft hij ons in bijna 5 uur tijd alle hoogtepunten van de stad laten zien, zelfs een aantal sinistere kraakpanden rondom een pleintje, momenteel bewoond door kunstenaars en/of dienen als kroeg/discotheek. En overdag de uitbrakbasis van menig junkie/alcoholist. Ik zou er zelf liever niet in het donker lopen. Tussen de kraakpanden is op ongeveer 5 meter hoogte een touw gespannen en mensen hebben daar hun schoenen aan gehangen. Om ze op die hoogte te krijgen, moet je de schoenen met de veters aan elkaar vastmaken en dan goed mikken zodat de schoenen aan weerszijden van het touw naar beneden vallen. Twee Spaanse jongedames waren hier druk mee bezig en ze bakten er niets van. Harold en Milo gaven de dames nog tips, maar een van de twee bleef maar misgooien. En niet een beetje mis, iedereen binnen een radius van 10 meter liep gevaar. We moedigden haar aan en na poging nummer ontelbaar bleven ze hangen.... in een jonge boom. Dat was nou ook weer niet de bedoeling. Held als Harold en Milo zijn, zij gingen die schoenen wel even uit de boom halen. De boom schudden, met een waterflesje tegen de schoenen gooien, niets hielp. Harold op zoek naar een lange tak, waarbij hij bijna over een verdekt opgestelde slapende zwerver struikelde. Ook met de gevonden tak kwam hij er net niet bij. Een aantal junkies keek op afstand toe. Tot een van hen het beu was en zonder nadenken in de boom klom. En daarbij de boom ook half vernielde, maar uiteindelijk lukte het wel. Meisjes dankbaar en na nog een poging of 30 lukte het om ook dit paar aan het touw te hangen. We kregen Milo met moeite mee, hij bleef liever bij de meisjes, want vrijgezel en nog bij zijn moeder wonend, begrepen we later. Ik wilde nog wat stylingadviezen geven (geen hoge en ook nog eens zo hoog mogelijk opgetrokken sokken in sneakers terwijl je blootsbeens bent, en al helemaal niet grijs met bonte strepen), maar ach, als je met 40 nog bij je moeder woont, is styling misschien niet je grootste probleem bij de vrijgezelle vrouwtjes. Eerlijk is eerlijk, de economische situatie is voor de werkende en werkzoekende klasse niet ideaal.

Salarissen zijn laag, levensstandaard is hoog. Ook Milo heeft gestudeerd aan de grootste universiteit ter wereld (in Ljubljana, jaja), maar met een bul in sociologie en Spaans komt hij niet ver in de banenmarkt. Voor ons een genot om zo'n bijna alleswetende reisgids 5 uur lang voor jezelf te hebben! En natuurlijk vond hij ons de leukste toeristen ooit! It's true.

Beren, wolven, capibara's ... en tonijn

Vandaag onze laatste dag alweer. Eerst heerlijk ontbeten (het fruit is hier geweldig, o.a. druiven bijna net zo groot als pruimen en heel smaakvol). Daarna uitchecken en een boottocht over de rivier Ljubljanica, dwars door het centrum van de stad. Gisteren vertelde Milo ons over de beren en wolven die ooit in Slovenië te vinden waren. Naar eigen zeggen heeft Slovenië deze dieren 'weggegeven' aan andere landen. Hoe dan, vroeg ik. In de koffer gestopt van toeristen? Hij lachte vriendelijk maar we kregen niet echt antwoord. Wat nog wel is overgebleven, zijn de waterdieren, hij wist niet hoe hij ze moest noemen in het Engels, dus wij hebben er maar capibara's van gemaakt. Ja, als je ze noemt tegelijk met beren en wolven, gaan wij uit van ongeveer dezelfde omvang. Vandaag zijn we er onderweg in de boot eentje tegengekomen. Niet in de boot zelf, we zagen hem aan de waterkant :). Na wat zoekwerk op internet bleek het om een beverrat te gaan. Aaaaah, zoo! Loeigrote waterratten (cavia mag ook) met korte staart vinden we ook een geschikte omschrijving.

Daarna naar de eerste wolkenkrabber in Slovenië, in 1933 opgeleverd, 12 etages hoog. Lief toch? Heerlijk uitzicht, fris briesje, laat ons hier maar ff. Mooi uitzicht op het kasteel en de oude stad en een panini als galgenmaal Slovenië. Helaas haalde de bediening de bestelling door elkaar dus Harold beet vol goede moed in een tonijnpanini. En als je Harold een beetje kent, kun je je vast wel voorstellen dat hij not amused was. Ik wel! 🤔

Nou, nog een laatste keertje door het centrum, nog een laatste ijsje... En dan nu wachtend in de lobby op de taxi die ons naar het vliegveld brengt. Bye, bye, Ljubljana, I love it, it's true!

Uitzicht vanuit de wolkenkrabber

Capibara XXS